

sanna. Ta jälle üks kord tulli temma omma
nabriga koggematta kokko, ja hakkasid jutta
ajama. Jut tousep jutust. Se naber mon-
dasuggust jutto ajamas, küsib siis ka temmalt:
sa waene mees, kust sa ommeti omma pea
toidust saad? temma kostis: Jummal olgo
tännatud on weel wanna warrandust kous.

Sadda rubla ollen ma paigale pannud,
ja teisi sadda mis ma ollen koggund, tahhan
weel nende kõrwa panna. Se naber kes ahne,
himmustas teisi sadda rubla ka arwas siis nen-
da: lähhab se pimme omma rahha otsima, ja
leiat ühtegit, siis ta peaks melest ärra ollema,
kui ta neid teisi ka sinna panneks. Sepärrast
panni temma sedda rahha, weel selsammal õsel
terweste senna kust ta sedda olli wotand. Se
pimme läks teisel päwal senna, leidis omma
rahha, tännas Jummalat, ja olli rahbul et ta
sedda olli kätte sanud. Olleks temma nüüd
fest paljo lobbisend, egga siis se naber nisug-
gune jölle olleks olnud et ta sedda rahha olleks
taggast winud. Menda saab pimme omma
moistussega selle ille woimust, kessel silmad
peas.

Ö p p e t u s.

Üks tark ja tasfane meel on parrem kui
paljo rahha.

Kats Tekäüjat nink Karro

(ennemuistenne jut.)

Kats küllameest olliwa wäega sure söbbra
nähta. Neid sadeti omma mõisa herra asju
kirjaga tallitama Pola male, kun perratu sure
mõtsa nink lane omma; — sääl karrode koddö.

Hä kü! — nemmä kõndsewa omma tes
reisi ärrä perräle, tallitaswa herrä asja illusaste
kõrda, ni kui nelle olli oppatu, nink saiwa kir-
jaga wastust koddö minna. Nemmä kõndsewa
rõõmsaste omma koddö pole taggasi saija, läbbi
lane, läbbi laggeda ma. Etsa kule, hõiqas
Hans Tomalle jämme peddaja lanest läbbi kõn-
den, etsa kule, welli söbber. Dige kui karro
märriamisse helli. — Tomas tälle wasta:
Minna ei kule üks middägi, mes sa pelgät,
me olleme tõnne tõsese söbbra, eggäs melje